

Amsterdam, 12-6-2018

Betreft: Wetsvoorstel herwaardering strafbaarstelling actuele delictsvormen. Sectie E; Artikel 206a

Geachte lezer,

Ik heb lang nagedacht over hoe te reageren op dit wetsvoorstel. In mijn hoedanigheid als oud-voorzitter van PROUD, belangenvereniging voor sekswerkers in Nederland, zou ik kunnen herhalen wat ik samen met mijn collega's al sinds onze oprichting communiceer; Het criminaliseren van derde partijen ('pooierverbod') is een slecht idee, een registratieplicht is een slecht idee en is in strijd met het Verdrag van de rechten voor de mens, de oplossing voor veel van onze problemen is decriminalisatie en een gelijkwaardige plek aan de beleidstafel. Echter, deze kennis acht ik inmiddels bij u bekend. Mocht dit niet het geval zijn verwijs ik u graag naar het Zwartboek dat ik namens onze vereniging op 16 juni 2016 aanbood aan de toenmalig Minister van Veiligheid en Justitie. Hierin staat uitgelegd wat er mis is met het huidige beleid, het gevaar van meer repressie en een uitgebreide bronnenlijst met de onderzoeken om deze claims te ondersteunen. Daarbij heeft PROUD wederom een uitstekende consultatie op dit wetsvoorstel geschreven.

Ik heb daarom besloten om de gevolgen van deze wet te becommentariëren aan de hand van mijn eigen werkzaamheden en ervaringen. Naast mijn sekswerk als webcam- en pornoperformer werk ik ook als freelance fotograaf en als consultant voor bijvoorbeeld PROUD. Naast mijn activistische ambities doe ik dat zeer zeker ook uit winstbejag. Het komt voor dat ik betaald word door een collega voor het maken van foto's ter promotie van haar onvergunde prostitutieservice. Wanneer ik namens PROUD een uur een sekswerker te woord sta, bijvoorbeeld over risicobeperking wanneer je werkt zonder vergunning, dan stuur ik vervolgens PROUD een factuur á €14,95 ex btw. En dat vind ik fijn want zo kan ik mijn kwaliteiten en kennis delen met mijn gemeenschap en kan ik er soms voor kiezen minder sekswerk te doen. Ondanks dat deze activiteiten niet expliciet benoemd worden in het wetsvoorstel worden ze zeer zeker niet uitgesloten. In het voorstel wordt niet gedefinieerd wat 'gedragingen die de kern van de illegale prostitutie raken' zijn maar promotie en veiligheidsstrategie zijn behoorlijk essentiële zaken. Betekent dit dat ik onder deze wet een pooier ben? Als ik deze tekst lees zie ik niet waarom dat niet zo zou zijn.

Sekswerkers hebben door het stigma minder mogelijkheden om gelijkwaardige zakelijke relaties aan te gaan. Als ons verboden wordt 'geld uit te geven' bij collega's, die essentiële kennis hebben en die ons zonder vooroordelen helpen onze (financiële) positie te versterken, wordt er actief ingezet op de afbreuk van onze gemeenschapsvorming. Dat heeft niets met goede intenties te maken en alles met wanbeleid.

Sekswerkers zijn al zo lang gemarginaliseerd dat we altijd op elkaar zijn aangewezen. Onder repressief beleid als een 'pooierverbod' zal dat alleen maar meer van belang worden. Zeker als goede klanten schaarser worden, geweldscijfers stijgen en er meer sekswerkers vermoord zullen worden. Als straks mijn onvergunde collega vraagt of ik voor de veiligheid in de buurt wil blijven als hij of zij thuis een klant ontvangt dan zal ik dat zeker doen. En als hij of zij me daar een paar tientjes voor geeft dan neem ik die aan, want ik moet ook boodschappen doen. Of dat nu gecriminaliseerd wordt of niet.

Mijn advies is dan ook het 'pooierverbod' te schrappen uit het wetsvoorstel, zodat ik als sekswerker altijd legaal bij mijn collega's terecht kan en ik als derde partij legaal een bijdrage kan blijven leveren aan mijn gemeenschap.

Met vriendelijke groet,

Yvette Luhrs